

VS0117698420

VIDELA

VL 22057/2020-61

245

Prejeto: 15. 11. 2020 Okrajno sodišče v Celju

Datum: Podpis: *[Signature]*

II Ip 372/2020

OKRAJNO SODIŠČE V CELJU

Prejeto: neposredno po pošti (navadno priporočeno) po e-pošti

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V CELJU

15-11-2020

.....(izvodih s(z) navedenih s(z) prilogami
Poblaštilo JE - NI priloženo.

Poslano po pošti priporočeno na rokopis dne:

....., št. R

Pisanje je taksirano s(z) EUR.

SKLEP

Podpis pristojne sodne osebe: *[Signature]*

Višje sodišče v Celju je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik mag. Aleksander Urankar kot predsednik ter Irena Leskovšek Jurjec in Zdenka Pešec kot članici,

v izvršilni zadevi upnika: **BORZA TERJATEV, trg poslovnih terjatev d.o.o.**, Likozarjeva ulica 3, Ljubljana, zoper dolžnika: **KAMEX TRADE d.o.o. za usluge**, Ljudevita Posavskog 36, Zagreb, Hrvaška,

zaradi izterjave 430.357,10 EUR s pripadki,

o **pritožbi upnika** zoper sklep Okrajnega sodišča v Celju VL 22057/2020 z dne 15. 9. 2020,

na seji 11. novembra 2020

SKLENILO:

Pritožba se zavrne in se potrdi sklep sodišča prve stopnje.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z v uvodu navedenim sklepom zavrnilo predlog upnika za potrditev sklepa o izvršbi z dne 29. 5. 2020 kot evropski nalog za izvršbo. Ugotovilo je, da sklep o izvršbi v povezavi s predlogom za izvršbo ne vsebuje utemeljitve zahtevka v smislu 16. člena Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 805/2004 z dne 21. aprila 2004 o uvedbi evropskega naloga za izvršbo nespornih zahtevkov (v nadaljevanju: Uredba). Zgolj z označbo "izpis odprtih postavk" v rubriki opredelitev temelja zahtevka in oznaka upnik ni zadostil zahtevi iz 16. člena Uredbe, saj predlog za izvršbo ne vsebuje dovolj informacij o dejstvih, na katere opira zahtevki. Upnik je v predlogu za izvršbo le označil listino, na podlagi katere predlaga izvršbo, temelja zahtevka pa vsebinsko ni opredelil. Dolžniku niso bile zagotovljene ustrezne informacije o zahtevku, ki mu omogočajo pripravo obrambe in s tem kontradiktornost postopka.
2. Zoper ta sklep sodišča prve stopnje vlaga pritožbo upnik iz vseh pritožbenih razlogov po prvem odstavku 338. člena Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju: ZPP) v zvezi s 366. členom ZPP in 15. členom Zakona o izvršbi in zavarovanju (v nadaljevanju: ZIZ). V pritožbi navaja, da je zadostil pogojem, v nasprotnem primeru sodišče COVL ne bi izdalo sklepa, saj bi bil formalno pomanjkljiv. V predlogu za izvršbo je verodostojno listino, na podlagi katere je sprožil izvršilni postopek, označil s kataložno številko 4 izpisek iz poslovnih knjig, overjen s strani odgovorne osebe in dodatno kot temelj zahtevka označil, da gre za izpis odprtih postavk (do dolžnika). Tako opredeljen zahtevki izpolnjuje vse zakonske predpostavke za izdajo sklepa o izvršbi po ZIZ, kot tudi predpostavke za izdajo evropskega naloga za izvršbo glede na 16. člen Uredbe. Uredba glede utemeljenosti zahtevka ne predpisuje nobenih pogojev glede vsebine ali obsega utemeljitve zahtevka. Presoja formalnih predpostavk je že opravilo sodišče, ki je izdalo sklep o izvršbi (COVL), v katerega po načelu stroge formalne legalitete ne more posegati drugo sodišče. Že materialno pravo (citirana Uredba, ki se neposredno uporablja v nacionalnem pravu) dopušča priznanje evropskega naloga za izvršbo na podlagi sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine in ne določa s čim in v kakšnem obsegu bi moral upnik utemeljiti terjatev, da bi lahko dosegel potrditev v obliki evropskega naloga za izvršbo. Tudi spletni obrazec na portalu e-sodstvo za vlaganje izvršb ne vsebuje vsebinske opredelitve kako določno bi moral upnik utemeljiti zahtevki. Še več, dokument Vrhovnega sodišča RS Pogosta vprašanja na temo portal-e izvršba z dne 4. 5. 2019 ne opredeljuje obveznosti upnika, da bi utemeljeval zahtevki. V tem oziru je upnik kljub temu, da ni prejel

niti delnega plačila od dolžnika, navedel, da gre za zahtevek, ki izhaja iz izpisa odprtih postavk. Dolžnik je imel možnost ugovarjati tako utemeljenemu zahtevku. Odločitev je napačna, saj neutemeljeno zožuje doseg 16. člena Uredbe, kar je v nasprotju z namenom Uredbe. Kolikor bi normodajalec želel podroben postopek utemeljevanja zahtevka, bi moral to predpisati. Iz namena normodajalca je jasno, da podrobna utemeljitev zahtevka ni potrebna, saj iz namena Uredbe izhaja, da je njen namen olajšati upnikom čezmejno uveljavljanje terjatev in ne obratno. Ni bistveno, da bi bila podlaga terjatve podrobno specificirana niti ni izvršilni postopek temu namenjen. Odločitev je napačna tudi iz razloga, ker Uredba, kot neposredno uporabljiv predpis v Republiki Sloveniji, vsebuje v 18. členu določbo o popravku neskladnosti z minimalnimi standardi, kot so določeni v 3. poglavju Uredbe v členih 13 do 19. Kolikor nacionalni postopek izvršbe na podlagi verodostojne listine vsebuje sistemsko pomanjkljivost glede minimalnih standardov po 16. členu Uredbe, že Uredba določa možnost popravka in pogoje za to. Da je postopek s popravkom neskladnosti z minimalnimi standardi utemeljen in uporabljiv v primeru izvršbe na podlagi verodostojne listine, je prevladujoče stališče tudi v pravni stroki.

3. Pritožba ni utemeljena.
4. Upnik v predlogu z dne 11. 9. 2020 ni zatrjeval posebnih dejanskih okoliščin (dve vročitvi dolžniku, več v nadaljevanju), zaradi katerih bi moralo sodišče prve stopnje presojati pogoje za popravek neskladnosti z minimalnimi standardi iz 18. člena Uredbe. Zato mu neutemeljeno očita, da odločitev ne vsebuje razlogov za zavrnitev potrditve evropskega naloga za izvršbo iz razloga, ker naj ne bi bili izpolnjeni pogoji za popravek neskladnosti z minimalnimi standardi. Prav tako neutemeljeno navaja, da gre za neobrazložene pavšalne navedbe sodišča v 6. in 7. točki obrazložitve sklepa, ki se jih ne da preveriti. V teh dveh točkah je sodišče prve stopnje ugotovilo odločilno dejstvo (glede označbe v rubriki opredelitev temelja zahtevka in oznaka v predlogu za izvršbo) ter navedlo materialno pravno podlago (v tem primeru Uredbo).
5. Sodišče prve stopnje je ugotovilo odločilna dejstva, da je upnik v predlogu za izvršbo označil v rubriki opredelitev temelja zahtevka in oznaka "izpis odprtih postavk" in da temelja zahtevka vsebinsko ni opredelil (7. točka obrazložitve sklepa). Upnik ne samo, da ne izpodbija teh ugotovitev, jim celo pritrjuje, ko navaja, da je v predlogu za izvršbo označil verodostojno listino s kataložsko oznako 4 izpisek iz poslovnih listin, overjen s strani odgovorne osebe, in dodatno kot temelj zahtevka označil, da gre za izpis odprtih postavk (do dolžnika), da je kljub temu, da ni prejel niti delnega plačila od dolžnika, navedel, da gre za zahtevek, ki izhaja iz izpisa odprtih postavk.

6. Uredba v 16. členu, ki nosi naslov Zagotovitev dolžniku ustrezne informacije o zahtevku, določa, da mora listina o začetku postopka ali enakovredna listina vsebovati poleg ostalega tudi utemeljitev zahtevka. Tudi drugi odstavek 41. člena ZIZ določa, da mora med drugim biti v predlogu za izvršbo na podlagi verodostojne listine navedena opredelitev temelja zahtevka. Vendar Okrajno sodišče v Ljubljani – COVL izdaja sklepe o izvršbi na podlagi verodostojne listine v avtomatiziranem postopku in ne presoja ali je upnik ustrezno opredelil temelj zahtevka, še manj ali ga bo mogoče kasneje potrditi kot evropski nalog za izvršbo. S tem mora računati upnik, ko vloga predlog za izvršbo. V skladu z drugim odstavkom 44. člena ZIZ sodišče v sklepu o izvršbi navede, da je bil ta izdan na podlagi podatkov, ki jih je posredoval upnik v predlogu za izvršbo, in da sodišče ni preverilo resničnosti njihove vsebine. Se pravi, če je upnik vložil popoln predlog za izvršbo in je sodišče izdalo sklep o izvršbi, ki je postal pravnomočen brez ugovora dolžnika, v Uredbi ni avtomatizma, da je mogoče vsak takšen sklep potrditi kot evropski nalog za izvršbo. Zato v dejanskih okoliščinah te zadeve upnik neutemeljeno navaja: (-) da je zadostil pogojem iz drugega odstavka 41. člena ZIZ, v nasprotnem primeru sodišče COVL ne bi izdalo sklepa o izvršbi, saj bi bil formalno pomanjkljiv, (-) da njegov opredeljen zahtevek izpolnjuje vse predpostavke za izdajo evropskega naloga za izvršbo glede na 16. člen Uredbe, (-) da je presojo formalnih predpostavk že opravilo sodišče, ki je izdalo sklep o izvršbi (COVL), v katerega po načelu stroge formalne legalitete ne more posegati drugo sodišče, (-) da je s pravnomočnostjo in izvršljivostjo sklepa o izvršbi ta postal izvršilni naslov in da to logično velja tudi v primeru potrjevanja izvršilnega naslova v smislu evropskega naloga za izvršbo, (-) da je odločitev sodišča napačna, saj neutemeljeno zožuje doseg 16. člena Uredbe, kar je v nasprotju z namenom Uredbe, (-) da ima upnik terjatev do dolžnika, ki je izvršljiva in da dolžnik ni ugovarjal sklepu, pa bi lahko, saj je imel možnost, (-) da je pravno nesprejemljivo, da sodišče preko razumnih meja zožuje pomen in doseg določbe 16. člena Uredbe, (-) da lahko dolžnik, kolikor meni, da upnik nima terjatve, ugovarja, da ne ve na kaj se terjatev nanaša, da mu niso bile predložene listine, na katere se upnik sklicuje ali da nista v poslovnem razmerju in podobno, (-) da izvršilni naslov, ki ga v potrditev sodišču prilaga upnik, zadosti pogojem, ki jih predpisuje Uredba in s to vsebino izdan izvršilni naslov, bi moralo sodišče potrditi v obliki evropskega naloga za izvršbo, (-) da iz namena Uredbe ne izhaja, da je namen normodajalca uvedba popolnoma enakega nivoja kontradiktornosti v pravnem in izvršilnem postopku, saj po logiki stvari glede na razlikovanje namena obeh postopkov to ni smiselno, logično in mogoče, (-) da je upniku poznana praksa slovenskih sodišč v zvezi s tozadevno tematiko, vendar je ta v nasprotju z namenom Uredbe in jasnimi določbami Uredbe, (-) da gre težišče pomena določb Uredbe v smeri treh temeljnih okoliščin, ki morajo biti izkazane,

da se sodba potrdi kot evropski nalog za izvršbo in sicer, da so bile listine o začetku postopka vročene dolžniku, da je imel možnost ugovora in da je poučen o korakih, ki so po nacionalnem pravu potrebni za ugovarjanje zahtevku, vendar kljub temu ni ugovarjal.

7. Kot pojasnjeno, ni avtomatizma priznavanja evropskega naloga za izvršbo, če je postal sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine pravnomočen brez ugovora dolžnika. Iz gradiva zakonodajalca izhaja, da Uredba v 16. členu kot pogoj, da se slovenska zamudna sodba ali plačilni nalog (npr. prva točka sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine) lahko potrdi kot evropski izvršilni naslov, zahteva, da mora listina o začetku postopka ali enakovredna listina med drugim vsebovati utemeljitev zahtevka. Zaradi tega predlagatelj ustrezno spreminja drugi odstavek 41. člena ZIZ. Čeprav prejme toženec (dolžnik) nepravnomočen sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine (ki v prvi točki izreka predstavlja plačilni nalog) skupaj s predlogom za izvršbo, ki običajno skupaj obsegata približno pet do šest strani, navedeno pisanje o začetku postopka nikjer ne vsebuje utemeljitve zahtevka. Še najbližje temu sta rubrika v obrazcu predloga za izvršbo „oznaka zahtevka – oznaka verodostojne listine“, v kateri je le kat. št. 1-8 (kar pomeni kataloška številka), in oznaka verodostojne listine, npr. izpisek odprtih postavk št., račun št. ipd.). To ne ustreza standardu utemeljitve zahtevka, zaradi česar obstoječa ureditev plačilnega naloga, ki ga v prvi točki izreka vsebuje sklep o izvršbi na podlagi verodostojne listine, ne izpolnjuje pogojev iz 16. člena Uredbe. Ni treba celovito opisati dejanskega stanja, zadostuje že dovolj določna označba terjatve iz določenega pravnega razmerja¹. Zgolj opredelitev temelja z izpisom odprtih postavk ne zadošča za potrditev sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine kot evropski nalog za izvršbo². Četudi spletni obrazec na portalu e-sodstvo za vlaganje izvršb ne vsebuje vsebinske opredelitve kako določno bi moral upnik utemeljiti zahtevek, kot navaja upnik v pritožbi, pa je bil v tej zadevi nedoločno opredeljen³.
8. Upnik neutemeljeno navaja, da dokument Vrhovnega sodišča RS Pogosta vprašanja na temo portal e-izvršba z dne 5. 4. 2019 ne opredeljuje obveznosti

1 Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o izvršbi in zavarovanju, redni zakonodajni postopek – predlog za obravnavo Ministrstva za pravosodje št. 007-389/2016 z dne 16. 10. 2017, EVA 2016-2030-0008, stran 116, 117; enako A. Ekart, Skladnost sklepov o izvršbi COVL z minimalnimi standardi Uredbe o Evropskem izvršilnem naslovu, Pravna praksa 2012, št. 29-30, stran 6 in naslednje).

2 Sklep VSK II Ip 328/2018: Zgolj označba "431 delno plačana 7. 11. 2017 v znesku 3.126,23 EUR" v rubriki "Oznaka verodostojne listine" v izvršilnem predlogu vsekakor ne vsebuje dovolj informacij o dejstvih, na katere upnik opira svoj zahtevek. Drži torej, da dolžniku niso bile zagotovljene vse ustrezne informacije o zahtevku in je že to zadosten razlog za zavrnitev predloga za potrditev sklepa o izvršbi kot evropskega naloga za izvršbo.

3 Upnik je v vlogi z dne 20. 9. 2020 sodišču prve stopnje pojasnil, da je terjatve do dolžnika pridobil kot prevzemnik s cesijo/odstopom od slovenske družbe Mediforma d.o.o. kot odstopnika in da se vsebinsko terjatve nanašajo na dolg iz naslova prodaje sladkorja, ki ga je Mediforma d.o.o. prodala dolžniku (list. št. 100 spisa).

upnika, da bi sploh utemeljeval zahtevek. Takšna zahteva izhaja iz Uredbe, za katero že upnik v pritožbi navaja, da se v Republiki Sloveniji uporablja neposredno. Zato upnik neutemeljeno očita, da je bilo dejansko stanje v tem delu napačno ugotovljeno in je posledično napačno uporabljeno materialno pravo, da je odločitev v nasprotju z namenom Uredbe in z njenimi določbami.

9. Prav tako upnik neutemeljeno navaja: (-) da je odločitev napačna iz razloga, ker Uredba v 18. členu vsebuje določbo o popravku skladnosti z minimalnimi standardi, kot so določeni v 3. poglavju Uredbe v členih 13 do 19, (-) da sodišče te določbe ni uporabilo in je odločitev napačna, (-) da je postopek s popravkom neskladnosti z minimalnimi standardi utemeljen in uporabljen tudi v primeru izvršbe na podlagi verodostojne listine, kar je prevladujoče stališče v pravni stroki, (-) da tudi kolikor predloženi izvršilni naslov ne bi izpolnjeval minimalnih pogojev za potrditev evropskega naloga za izvršbo, bi sodišče moralo upoštevati določbe o popravku neskladnosti z minimalnimi standardi, (-) da bi moralo uporabiti 18. člen Uredbe, saj je bila dolžniku vročena listina v začetku postopka, to je predlog za izvršbo s sklepom o izvršbi, kar po določbah Uredbe ni prepovedano oziroma je posredno utemeljeno na podlagi b) odstavka 17. člena Uredbe, (-) da dodatno to potrjuje dikcija b) točke prvega odstavka 3. člena Uredbe, iz katere izhaja, da ni namen Uredbe, da bi posegala v nacionalna postopkovna pravila, (-) ker sodišče ni uporabilo 18. člena Uredbe je napačno uporabilo materialno pravo, (-) da Uredba določa popravek neskladnosti z minimalnimi standardi (*in favorem* potrjevanju evropskega naloga za izvršbo), ki se nanaša tudi na sklep na podlagi verodostojne listine.
10. Popravek neskladnosti z minimalnimi standardi je poseben institut Uredbe in 18. člen določa pogoje kdaj je mogoče v primeru, če postopki v državi članici izvora niso bili v skladu s postopkovnimi pravili, kot so določena v členih 13 do 17, da se taka neskladnost popravi in se sodba lahko potrdi kot evropski nalog za izvršbo, če: (a) je bila sodba vročena dolžniku v skladu s pravili na podlagi člena 13 ali člena 14; in (b) je dolžnik imel možnost zoper sodbo vložiti pravno sredstvo iz vseh razlogov in je bil dolžnik ustrezno obveščen v sodbi ali skupaj s sodbo o postopkovnih pravilih za vložitev pravnega sredstva, vključno z imenom in naslovom institucije, pri kateri se mora vložiti, in, kjer je primerno, rokom za to; in (c) dolžnik zoper sodbo ni vložil pravnega sredstva v skladu z ustreznimi postopkovnimi pravili. 2. Če postopki v državi članici porekla niso bili v skladu s postopkovnimi pravili, kot so določena v členu 13 ali členu 14, se taka neskladnost popravi, če ravnanje dolžnika v sodnem postopku dokazuje, da je osebno pravočasno prejel listino, ki jo je bilo treba vročiti, da je lahko pripravil svojo obrambo.
11. Pri tem institutu ne gre za popravo morebitnih sistemskih pomanjkljivosti, kot zmotno navaja upnik. Prav tako z njim ni dopustno zaobidi določb oziroma zahtev

Uredbe po določni utemeljitvi zahtevka. Upnik se sklicuje in citira literaturo, po kateri naj bi lahko konvalidirala neskladnost sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine z minimalnimi standardi 16. in 17. člena Uredbe. Vendar ista literatura opozarja, da je najti tudi odklonilno stališče do konvalidacije sklepa o izvršbi na podlagi verodostojne listine, v skladu s katerim konvalidacija ni možna, ker je po prvem odstavku 18. člena Uredbe konvalidacija možna le pri postopkih, v katerih pride do dveh vročitev tožencu (na primer vročitev tožbe in pozneje zamudne sodbe), ne pa v postopkih, v katerih je sodna odločba izdana v enostranskem postopku⁴. Dveh vročitev dolžniku upnik ni zatrjeval. Kot poudarjata pravna teorija in sodna praksa, določba o popravku neskladnosti z minimalnimi standardi pri sklepu o izvršbi na podlagi verodostojne listine ne pride v poštev, saj se dolžniku tu vroči le sodna odločba, ne pa predhodno tudi izvršilni predlog upnika⁵. Zato upnik neutemeljeno očita sodišču prve stopnje zmotno uporabo materialnega prava.

12. V ugotovljenih dejanskih okoliščinah ni utemeljen predlog upnika, da sodišče na podlagi 267. člena Pogodbe o delovanju EU postavi predhodno vprašanje sodišču EU zaradi razjasnitve pomembnih pravnih vprašanj, povezanih s pravom EU. Sodišče prve stopnje je pravilno zavrnilo predlog upnika za potrditev sklepa o izvršbi kot evropski nalog za izvršbo.
13. V postopku na prvi stopnji ni bila storjena nobena od tistih bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na obstoj katerih pazi sodišče druge stopnje po uradni dolžnosti (drugi odstavek 350. člena ZPP v zvezi s 366. členom ZPP in s 15. členom ZIZ). Sodišče druge stopnje je zato na podlagi druge točke 365. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZIZ zavrnilo pritožbo kot neutemeljeno in potrdilo sklep sodišča prve stopnje.

Celje, 11. november 2020

Predsednik senata:

mag. Aleksander Urankar

⁴ A. Ekart, navedeno delo.

⁵ Sklepi VSK II Ip 328/2018, VSK I Ip 253/2018, VSL II Ip 41/2018.

